

Lis Aaltonen (KF):

Jeg vil indledningsvis sige finansministeren tak for indlægget og gentage, hvad vi fra konservativ side har udtrykt et utal af gange. Vi er helt enige med forslagsstillerne i sigtet med forslaget, men absolut ikke om midlerne. Vi undrer os enormt over, at forslagsstillerne ønsker at pålægge regeringen at udforme administrative bestemmelser for kommuners og visse selvejende institutioners indkøb af køretøjer.

Finansministeren har redegjort for de initiativer, der er igangsat inden for diverse ministerier, hvilket vi er tilfredse med. Vi afventer de bebudede redegørelser.

Maisted (V):

Jeg skal også henholde mig til finansministerens tale, som klart understregede, at det var en glimrende idé, at man begyndte i den offentlige sektor. Men han nævnte også de begrundelser, der gør, at det er svært at gennemføre uden for statens område.

Jeg er næsten rørt til tårer, når jeg hører disse venstrefløjspartier, der gerne vil have det gennemført inden for den offentlige sektor og så glemmer den private sektor. Enhver ved, at de har været med til at opbygge et skattetryk på det område, så vi for øjeblikket betaler en pris, der er tre gange højere for at erhverve en bil end andre steder. Hvis vi virkelig skulle gennemføre alle disse fornuftige forslag, som man fra venstrefløjs side kommer med, ville det betyde med det afgiftstryk, der er, at vi kommer til at betale noget i retning af fire gange, hvad en bil ellers koster.

Det ville være vidunderligt, hvis man kom med nogle fornuftige økonomiske forslag, så man kunne lette afgiftstrykket på disse biler, sådan at man også i den private sektor, som vitterlig betyder betydelig mere end den offentlige sektor, var i stand til at løse problemerne, som man så gerne vil i den offentlige sektor.

Anne Grete Holmsgård (SF):

Jeg kunne forstå på finansministeren, at han gerne ville undgå – og jeg prøver at citere frit fra fantasien – »stærkt centraliserede, svært administrerbare tiltag«. Det kan nok gå til hjertet hos en hvilken som helst venstreorienteret umiddelbart.

Så er det bare, at det undrer mig ganske utrolig meget, at den samme finansminister og alle hans partifæller har været med til at beslutte, at dette faktisk skal gennemføres.

I 1984 sad de sammen med os andre og vedtog helt uproblematisk en betænkning i miljøudvalget, hvor det skulle gælde ikke bare for ministrenes biler, som altså er en meget, meget svær kategori, kan jeg forstå, men for alle biler i det ganske land. Jeg har endog ladet mig fortælle, at finansministerens kollega miljøministeren har siddet ved, jeg erindrer ikke, om det er 7 eller 8 møder i EF gennem de seneste par år, og forfægtet dette synspunkt som et meget væsentligt synspunkt, ikke bare for den væmmelige opposition, men for den danske regering. Ja, man er endog gået så langt – det er sjældent, det sker i EF – at man har stået helt alene og med oprejst pande kæmpet mod de andre grisebasser rundt om i EF.

Så kan jeg simpelt hen ikke få tingene til at hænge sammen. Jeg fatter ganske enkelt ikke, at ministeren vil sætte Danmarks troværdighed så meget på spil, når man slås for denne sag offentligt hvert halve år, og når man oven i købet lader alle sine fuldstændig uvidende medlemmer – det må det jo være – vedtage det i miljøudvalget for tre år efter at konkludere, at en sådan lov vil være stærkt centralistisk og aldeles uadministrerbar. Det vil jeg da gerne have en kommentar fra finansministeren om, hvordan det hænger sammen.

Nu kunne jeg også forstå, at det måske ikke var så uadministrerbart, medmindre det handlede om de store lastvogne. Nu ved jeg ikke præcis, hvad det er for nogle store lastvogne, ministeren tænker på, om det er renovationsbilerne el. lign. Jeg vil dog godt gøre opmærksom på, at det handler om de nye biler, man indkøber, og det kan først være pr. 1. april 1988, så der er dog immervæk et års tid til at få de sidste ting på plads. Nu har vi så endnu en gang fået et herligt løfte om, at den rapport, der skal vise, hvordan dette teknisk kan lade sig gøre, kommer omkring den 10. april i år. Det er kun den fjerde udsættelse. Men sådan set er vi af den opfattelse, at det kun kan gøre værket mere grundigt og endnu lettere at administrere ordningen, når den endelig bliver gennemført.